

POSUDEK VEDOUCÍHO DIPLOMOVÉ PRÁCE:

Příloha k protokolu o státní bakalářské zkoušce.

DIPLOMANT: KRUPA Martin

Obor: herectví ALD

Vedoucí diplomové práce: MgA. Eva Málková (Spoustová)

Kdybych neměla možnost vnímat Martinovy školní aktivity z osobnějšího hlediska – jako jedno-odpolední konzultant jeho samostatného projektu a (více než rok) neustále nutkavě oslovovaný a aktivizovaný vedoucí jeho bakalářské práce – cítila bych se (kvůli neznalosti některých osobitých aspektů jeho povahy, vyjadřování a komunikace vůbec), zřejmě, pokud jde o spolupráci s ním, do jisté míry zneklidňována a vyváděna z míry.

Martin, pozorován z vnějšku, jeví se často jako soliterní pedagogický "oříšek": vnímám ho spíše jako studenta, kterému není lehké "na první dobrou" porozumět. Myslím si, že je jednou z oněch osobností, které je třeba "naučit se vnímat". Podobně jako když si zvykáte na, pro vás nezvyklý, básnický, hudební nebo malířský styl. Ve své práci se o své "introvertní extroverzi", která mu občas znesnadňuje život v societě, zmiňuje. Není ale prvním ani posledním budoucím umělcem, kterému je souzeno naučit se s výjimečnou strukturou své osobnosti žít mezi lidmi - lehčeji.

Během "poznávacích lekcí" (které mi Martin uděloval, aniž si toho byl vědom) došla jsem k závěru, že je jedním z nejpokornějších nejvnitřnějších hledačů "pravdy" svého průběžného životního stavu, jaké znám – a že je na něj - i při jeho tvrdošíjném odmítání jakéhokoli nasměrování, pro které se nerozhodne sám (po patřičném zpytování a vnitřním ujasňování si všech souvztažností) - absolutní spolehnutí: Co řekne, bude. I kdyby si měl přitom sedřít kůži. Ale bude to po jeho - a tak, jak to cítí on. S tím, že všechny návrhy zváží, pročte si nekonečné množství materiálů a prací, bude o nich velmi hluboce přemýšlet a konzultovat další nápady a podněty, které objevil (a srovnal se vším, co si myslí a vnímá sám) - a pak nutkavě "tesá". Ale "tesá", i když poučen všemi zdroji, zase jen "po svém".

Neděje se tak z hrdosti, ale ze zvláštní odpovědnosti vůči své pociťované vnitřní pravdě a z touhy po doslovné vlastní autentické živé výpovědi. Dělá tak často i s vědomím, že si tím může zkomplikovat život a zcela pravidelně nenachází pochopení podstaty svého chování a jednání – v mnoha situacích se teprve učí usnadňovat svému okolí pochopení svých postojů a tedy "být vnímám" pro něj bezpečným způsobem - korigovat se.

Dočetla jsem jeho bakalářskou práci - kterou se mnou konzultoval během posledního (více než ročního) období (v nekonečné řadě chatů i osobních rozmluv), aniž by mi kdy ukázal její jakoukoli definitivnější, či zcela definitivní verzi. Vždy to byly jen rozpracované útržky a náměty a části deníkových záznamů nebo obecnější vlastní tvorby - vždy jen takové jednohubky, které teď v práci nenacházím, ale jejichž prostřednictvím pravděpodobně našel jasnější vhled do svých pocitů, jasnější kontury, pevnější body – a přes jistou dávku rozpačitosti nad občasnými chybami formálními, či stylistickými (které se, pravda, daly odstranit) uvědomuji si, že to, co napsal, je jedna z nejdůslednějších, nejhlubších, nejosobitějších a nejvzácnějších výpovědí o (subjektivně nazíraném) vývoji studenta jeho oboru, jaké jsem dosud četla.

Bohužel, když Martin "finišoval", byla jsem nedosažitelně mimo republiku a termín odevzdání nezná bratra. Mrzí mě, že neproběhla finální korektura práce, neboť pak se musíme srovnat s následujícím faktem, o kterém Martin píše: "V Ostravě se říká: „Dábel se skrývá v detailu.“ Jinak by jeho práce mohla být, podle mého názoru, výtečná.

Citace, které užívá, jsou účelné, zcela zapadající do názorového kontextu celé práce i logiky jednotlivých kapitol a prozrazují míru hledačského úsilí, které svým úvahám věnoval. Pokud jde o jazyk, jakým Martin píše, je zcela tím jazykem, jakým Martin i mluví. Chvilku můžete mít pocit, že se ztratíte v překotně vršených slovech a obsah unikne, abyste vzápětí pochopili, že myšlení je zajímavě mnohovrstevnaté a text je vlastně skoro "básnický" a stylově překvapivě – vlastně velmi dobře uchopitelný.

Martin je v práci navíc plně orientován v realitě, je schopen reálně nahlédnout - vlastní omyly v někdejších posuzování okolí, - svou dosavadní cestu. Práce dává zřetelně nahlédnout do jeho myšlenkového světa - a především vykazuje velkou vnitřní vůli i odhodlání být aktivním tvůrcem.

Vysvítá z ní, že Martin pracuje z vnitřního podnětu, pociťuje nutkavost k sebevyjádření a touhu po další práci na sobě. Začala jsem ho, skrze to, co píše, vnímat jako budoucího velmi osobitého autorského herce a jeho cesta mě zajímá.

Martin Krupa, píše-li, "neplácá." Vypovídá o sobě a o své cestě "jako chlap z Ostravy", navíc s velkou dávkou chytrého, citlivého (na první pohled NEnápadného) humoru a s příjemnou dávkou sarkasmu, namířeného vůči vlastní osobě.

Paradoxem je, že tato práce je, domnívám se, za celou dobu jeho studia na DAMU, pro mě zatím nejintenzivnější zprávou o jeho vnitřním světě. Bylo by skvělé, kdyby si jejím prostřednictvím Martin uvědomil, jak je tento svět zajímavý a vrstevnatý a kdyby dostal, nebo si vytvořil, co nejvíce hereckých, či autorských příležitostí – potřebuje, myslím, hodně, prakticky – být na jevišti a pracovat. Že by to stálo za to, troufám si dokladovat jednou z mnoha (zdánlivě !! méně srozumitelných vět) z jeho práce:

"Za celým ztvárněním a následné interpretaci mého úsudku o tom, že divadlo je zde pro to, aby lidé pochopili, že existuje ještě něco jiného než to, co se kolem nich děje a co se domnívají cítit, vidět nebo slyšet, že existuje i rub toho, co oni pokládají za líc věci a bytosti, jsem vložil maximum své oddanosti a času, jaký jsem jenom mohl absolvovat pro dokončení tohoto projektu."

Bakalářskou práci Martina Krupy d o p o r u č u j i k obhajobě.

Datum: 5.9.2017

Eva Málková (Spoustová)

.....
p o d p i s